

Zážitky s jídlem se v mém životě odehrávají každý den. Vztah, který spolu máme je jeden z nejsložitějších. Každý z momentů je jedinečný, a tak se pro mě jídlo stává procesem, nikoli událostí. Nezáleží na tom, kde jím a co jím, ale v jakém rozpoložení se v danou chvíli zrovna nacházím. Jedinečnost každého jídla mi nedovoluje vybrat jeden zážitek. Krupicová kaše s cukrem a Grankem, dohromady se rozpouštějící v teplém másle, které zteklo na okraj talíře, dokáže přesně vytvořit jen můj děda. Slováckou slanou latu, která mi omastí všechny prsty zase můj strejda. Stejně tak mnou oblíbené lasagne umí vystihnout málokdo. Není to o místě, není to ani tak o typu jídla. Je to o duši, která vaří, peče a v jakém rozpoložení jídlo vzniká.

Stejně podstatné je, v jakém stavu jsem já sama. Někdy je boj každé sousto. V jiných situacích naopak boj přichází až po posledním polknutí. Nejšťastnější chvíle jsou ty, během kterých si jídlo užívám, a to převážně právě tehdy, kdy ho mám spojené s příjemným přítomným okamžikem a přítomností někoho, kdo mi z celého aktu dělá hřejivý okamžik. V ten moment jím pomalu, bez stresu a chuťové pohárky si užívají každý dotek. Sousto jimi projde rychle, letmo a stejně pomíjivý je celý proces. Jen v mé hlavě někdy přetrvává dýl než v mém žaludku.